

Arrest

nr. 125 373 van 10 juni 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 januari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 februari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. TORFS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en S.O., een in België verblijvende vrouw met de Nederlandse nationaliteit, legden op 10 januari 2013 een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Mechelen.

1.2. Op 10 januari 2013 diende verzoeker tevens, in functie van zijn relatie met S.O., een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 10 juni 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 23 juli 2013 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 13 januari 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 16 januari 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.07.2013 werd ingediend door:

Naam: [Z.]

Voornamen: [M.L.M.]

Nationaliteit: Irak

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2 stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

Beide partner[s] moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

(...)

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Op 05.10.2012 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Mechelen de huwelijksaanvraag van betrokkenen. Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkenen niet in beroep gingen tegen deze beslissing; de weigeringsbeslissing heeft bijgevolg kracht van gewijsde verkregen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging:

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60".*

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de vernietiging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten omdat deze beslissing verzoekers verblijfstoestand niet wijzigt en omdat hij, ingevolge artikel 7 van de Vreemdelingenwet, hoe dan ook verplicht is om te beslissen tot de afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten bij een eventuele vernietiging van het op 16 januari 2014 aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2. De Raad merkt op dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verzoekers rechtstoestand wel degelijk wijzigt, aangezien op basis van dit bevel kan worden overgegaan tot een gedwongen grensleiding en vrijheidsberoving, in toepassing van artikel 27 van de Vreemdelingenwet, en het opleggen van een inreisverbod, in toepassing van artikel 74/11 van dezelfde wet.

Waar verweerder daarnaast stelt dat hij bij een eventuele vernietiging van het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten verplicht is een nieuwe dergelijke beslissing te nemen merkt de Raad op dat verzoeker in casu voorhoudt dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd en hij over een verblijfsrecht beschikt, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden vastgesteld dat het vaststaat dat verweerder bij een vernietiging van het in voorliggende zaak bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zal dienen over te gaan tot de afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder verliest daarenboven ook uit het oog dat verzoekers feitelijke situatie kan wijzigen waardoor het in de toekomst eventueel niet langer mogelijk zal zijn om te beslissen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en dus niet zonder meer kan worden aangenomen dat hij ten aanzien van verzoeker steeds, zelfs wanneer geen onwettigheid inzake de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt aangetoond, automatisch zal verplicht zijn om verzoeker een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Verzoeker heeft derhalve wel degelijk een belang bij het aanvechten van het hem op 16 januari 2014 ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten.

De opgeworpen exceptie is ongegrond.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 8, 48/2 juncto 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij verschaft volgende toelichting in zijn synthesememorie:

“Er werd in casu een bijlage 20 [...] afgeleverd en geen bijlage 13 waarop als (enige) motivering staat te lezen:

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.

In toepassing van de artikelen 8 en 62 Vw. moet het bevel om het grondgebied te verlaten afdoende gemotiveerd zijn en één van de redenen vermelden die worden opgesomd in artikel 7 Vw. Dat is in casu niet het geval zodat de motivering gebrekkig is en de beslissing dient vernietigd te worden.

Verweester merkt terecht op dat kwestieuze beslissing met BGV middels eenzelfde instrumentum werden betekend zodat deze kunnen vernietigd worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht (accus[us] juri sequitur principalem).

[...]

Er kan niet voorbijgegaan worden aan het feit dat verzoeker met zijn partner samenwoont sinds september 2011, hetgeen genoegzaam bekend blijkt bij verweester in haar samenvatting van de feiten.

Alvorens het verblijfsrecht te weigeren (verweerster merkt onterecht op dat verzoeker stelt dat zijn verblijfsrecht werd beëindigd - pagina 11) moet rekening worden gehouden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Verweerster nam haar beslissing in strijd met artikel 8 EVRM, deze is niet proportioneel aan het beoogde doel. Een inmenging in het gezinsleven is enkel toelaatbaar indien dit noodzakelijk is om de openbare orde te beschermen quod non in casu.

De afgifte van een BGV maakt in casu een schending uit van artikel 8 EVRM.

Zie tevens Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 20.234, 10 december 2008

Het begrip 'gezinsleven' in art 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit het feit dat verzoekster gehuwd is en blijkens een positief samenwoonstverslag, opgenomen in het administratief dossier, ook op hetzelfde adres samenwoont met haar echtgenoot, kan redelijkerwijze afgeleid worden dat verzoeksters gezinsleven onder het toepassingsgebied van het in art. 8, eerste lid EVRM beschermde recht op gezinsleven valt. Bijgevolg dient het art 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Vooreerst kan niet betwist worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat getroffen wordt ten aanzien van verzoekster, een inmenging vormt met betrekking tot de uitoefening van het recht op gezinsleven. Een inmenging van het openbaar gezag is bij wet voorzien. In casu streeft de inmenging één van de in art. 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na, nl de bewaring van 's lands openbare orde. Er dient hierbij echter te worden nagegaan of bij het uitvoeren van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. De Raad acht in het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten een disproportionele inbreuk op verzoeksters gezinsleven die niet getuigt van een juist evenwicht tussen verzoeksters belang, namelijk de erkenning van haar recht op een gezinsleven en het belang van de Belgische Staat. Het middel van verzoekster is gegrond voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

De partner van verzoeker baat een handelszaak uit in België. Het is niet evident 'het voorgehouden gezinsleven' in een ander land verder te zetten, tevens gelet op de Irakese afkomst van verzoeker.

[...]

Uit het door verzoeker bijgebrachte rapport van Vluchtelingenwerk Nederland (stuk 4) en het rapport van de UNHCR dd. 24.09.2013 blijkt dat er heden nog sprake is van gewapende conflicten waarvan burgers het slachtoffer zijn.

Door te stellen dat Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond schendt verweerster artikel 48/4 van de vreemdelingewet daar er in casu wel sprake is van een binnenlands gewapend conflict waarvan in geval van terugkeer verzoeker het risico loopt slachtoffer te worden.

Verwerende partij heeft haar beslissing niet zorgvuldig genomen."

4.2.1. Allereerst merkt de Raad op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten het aan verweerder toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien verweerder vaststelt dat dit niet het geval is dan kan hij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt of dat hij naliert aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer verweerder constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het hem toe aanvullend te onderzoeken of de

betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend dienen als basis voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen stellen dat de beslissing tot weigering tot verblijf van meer dan drie maanden een accessorium van de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten zou zijn en de vernietiging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten automatisch dient te leiden tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

4.2.2. Wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 8 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”

Het staat niet ter discussie dat verweerder bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, heeft nagelaten te vermelden welke bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet hij heeft toegepast.

Gelet op de uitdrukkelijke bewoordingen van de wet kan verweerder niet dienstig verwijzen naar rechtspraak waarin wordt gesteld dat het niet steeds vereist is dat de precieze wetsbepaling die wordt toegepast in een bestuurlijke beslissing wordt meegedeeld.

Een schending van artikel 8 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Deze vaststelling volstaat om te besluiten tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelen die gericht zijn tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4.2.3.1. Inzake de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden gesteld dat de motieven die aan de basis liggen van deze beslissing op eenvoudige wijze in die

beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De voorziene motivering is tevens pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet aangetoond.

4.2.3.2. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

4.2.3.3. Daarnaast moet worden gesteld dat de bepalingen van artikel 48/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet omschrijven in welke gevallen aan een vreemdeling de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend wanneer deze in België een asielaanvraag indient. Verzoeker heeft evenwel in België geen asielaanvraag ingediend – de vluchtelingenstatus werd hem trouwens reeds toegekend in Nederland – en in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt geen standpunt ingenomen omtrent de vraag of verzoeker nood heeft aan een internationale beschermingsstatus of inzake de vraag of er in Irak al dan niet een binnenlands gewapend conflict bestaat. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder de artikelen 48/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. Ook uit de door verweerder gedane vaststelling dat verzoeker – die in Nederland als erkend vluchteling tot een verblijf is toegelaten – in België geen verblijfsrecht kan laten gelden kan geen schending van voormelde wetsartikelen worden afgeleid.

4.2.3.4. Tot een schending van artikel 3 van het EVRM kan voorts slechts worden besloten indien verzoeker aantoont dat een door verweerder genomen bestuurlijke beslissing ertoe leidt dat hij wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoeker toont dit echter niet aan.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt derhalve niet.

4.2.3.5. Ook een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld. Verzoeker voert weliswaar aan dat hij in België samenwoont met een vrouw die de Nederlandse nationaliteit heeft doch verliest uit het oog dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Hij maakt tevens niet aannemelijk dat hij, die nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd, enkel in België een gezinsleven, zoals beschermd door voormelde verdragsbepaling, kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn in Nederland, het land waar hij erkend werd als vluchteling en waarvan zijn vriendin een staatsburger is, een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten. Zijn standpunt dat dat verweerder rekening moet houden met de duur van zijn verblijf in het Rijk, met zijn leeftijd, met zijn gezondheidstoestand, met zijn gezins- en economische situatie, met zijn sociale en culturele integratie in België en met zijn banden met zijn land van herkomst doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling en laat niet toe te concluderen dat enig concreet gegeven zou verhinderen dat hij elders een gezinsleven kan hebben met zijn Nederlandse vriendin. Er blijkt dan ook geenszins dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een inmenging vormt in zijn gezinsleven of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om hem, in functie van zijn relatie met een Nederlands staatsburger, tot een verblijf in het Rijk toe te laten.

4.2.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het

respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan worden vastgesteld.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden aangevoerd.

5. Kosten

Aangezien één van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd past het de kosten van het geding ten laste van verweerder te leggen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 januari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 januari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK